

S láskou od jezera

Jules

Wake

Ljndeni

Skleněné věty

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Jules Wake

Skleněné věty – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

S láskou od jezera

Jules Wake

S láskou od jezera

Preložila Tamara Chovanová

Ljndeni

*Mojim champneyským spoluplavkyniam
Jo L., Celii, Jo P., Emme, Liz, Susannah, Fione, Susie
a v neposlednom rade vždy veselej Katie, ktorá je recepčnou
v champneyských kúpeľoch – všetky mi rozjasňujú rána.*

Kapitola 1

Ettie sa pretláčala pomedzi nečakane hustý dav ľudí, ktorí sa motali ako stratené, ale veľmi zvedavé ovce, a zrazu zastala. Dofrasa a znova dofrasa! O desiatej ráno policajný kordón na Wellbeck Road. No dobre, bolo desať minút po desiatej. Možno pätnásť. Skutočne meškala. Bola to jej vina, nemala dať ďalšie dve dĺžky počas pravidelného plávania v bazéne, ale ten frajer v susednej dráhe, ktorý sa tváril ako fantastický plavec, nápadne predvádzal svoj voľný štýl v priliehavých plavkách a ona sa rozhodla nevyliezť z vody prv než on. A potom si musela vyfénovať vlasy a namejkapovať sa, hoci to bola vina jej šéfky Sally, ktorá trvala na tom, že Ettie musí vyzeráť reprezentatívne, aj keď nenávidela ten matný žiarivo červený rúž, ktorým si musela narúžovať pery. Tretí raz dofrasa! Jej šéfka nebude nadsená, že otvorí obchod takto neskoro, hoci v týchto končinách Londýna nebolo predpoludním veľa zákazníkov.

Už sa chcela zohnúť pod tenkú čierno-žltú pásku, ktorá by nezastavila ani mravca, keď sa pred ňou vynoril statný uniformovaný policajt, ktorý by zastavil aj slona. Chvíľu hľadela na jeho neónovo žltú vestu, potom sa naňho žiarivo usmiala.

„Zdravím, pán policajt.“

Uškrnul sa na ňu, akoby hovoril, viem, čo ste mali za lubom. „Ránko.“ Hoci sa uškrňal, neustúpil ani o krok.

„Mohla by som prejsť? Pracujem tam.“ Ettie zistila, že šarm jej pomáha v mnohých situáciách. Ukázala dopredu a usilovala sa nakuknúť dozadu poza jeho statnú postavu, ale márne. „Ste ragbista?“ Skúmavo si obzerala jeho mohutné plecia. Jej starký bol veľký fanúšik ragby, svojho času bola na jednom-dvoch zápasoch.

„To o mne vie každý,“ odvetil a zažmurkal na ňu, akoby si chcel spomenúť, prečo je tam a čo má robiť.

Znova sa naňho žiarivo usmiala a pokročila dopredu.

„Pomaly, slečinka. Mrzí ma to, ale nemôžete prejsť ďalej.“

„Ale hrooozne meškám do práce!“ Jej žalostný hlas naňho, žiaľ, nezapôsobil, hoci sa zatváril vážnejšie.

„Kde pracujete?“

„V obchode s vintage šatstvom. Volá sa Niečo staré. Je tamto vzađu. Nemôžem jednoducho prejsť?“ Znova ukázala prstom.

Zrazu sa ozval silný výbuch. Ettie takmer ohluchla, zem sa zatriasla, alarmy áut sa rozoznели a niekoľko sto metrov od nej sa roztrieštili okná a sklo sa zosypalo na zem.

Všetci šokovane hľadeli na stúpajúci oblak prachu a plamene oblizujúce vzduch sprevádzané štiplavým dymom.

„Takže zrejme nie,“ povedala Ettie skôr pre seba a srdce sa jej rozbúšilo, keď si skladala útržky informácií ako legové kocky. Keby prišla načas, už by bola v obchode, vzađu by si varila prvú kávu a pozerala by do mobilu. Ignorovala by klopanie na dvere, lebo nikdy netvorila skôr, než si dala prvú dávku kofeínu. Čas, keď otvárala obchod, bol flexibilný. Zvyčajne to urobila vtedy, keď bola pripravená. Nákupy obnosených šiat neboli súrne.

Kolená sa jej trochu podlomili, a hoci nezvykla omdlievať, na svoje veľké prekvapenie klesla na zem. Ľudia hovorili (Ettie sa v duchu často pýtala, kto to vlastne hovoril), že tesne pred smrťou sa vám mihne pred očami celý život. Tak teda tí „ľudia“ mali pravdu. Presne to sa jej stalo, kým sedela na studenom chodníku s rozťahnutými nohami a ružový vzor jej sukne sa nevhodne vynímal na popraskaných dlažbových kockách. Túto sukňu mala rada. *Prosím, prosím, len nech na zemi nie je žuvačka alebo psie hovienko.*

Mala tridsať a ešte vždy čakala, kedy začne naozaj žiť. Bývala v schátranom dome so štyrmi ľuďmi, ktorých ledva poznala; musela si na kartón mlieka napísať meno, hoci to neodradilo polnočného zlodēja; nemohla nechať fľašu vína v chladničke dlhšie než hodinu, lebo by rýchlo zmizla; a to ani nehovorí o každodennom boji s plesňou v kúpeľni, ktorá tak poznačila maľovku, že ju nebolo možné zachrániť.

Pokiaľ išlo o jej prácu – posledný džob z dlhého radu džobov –, ukázalo sa, že pracovať v obchode s vintage oblečením a obuvou nie je také úžasné, ako si myslela. V skutočnosti mala pocit, akoby pracovala v dobročinnom bazári, ktorý navštevovali mladí ľudia bez dobročinných úmyslov, hoci sa tam stretla s niekoľkými zaujímavými typmi a tá práca mala isté výhody. Minulý mesiac si uchmatla vintage topánky od Louboutina, ktoré prišli z dražby spolu s množstvom doplnkov a mali doškriabanú červenú koženú podrážku. A prv než by ju niekto mohol obviňovať z krádeže, povedala majiteľke obchodu Sally, že jej padol do oka pár topánok, a zaplatila navrhovaných dvadsať libier, lebo Sally si nedala námahu, aby sa na ne pozrela. Koniec koncov nikdy jej neplatila za nadčasy a neuhradila jej výdavky na rúž značky Mac Red Rock, ktorý bol podľa Sally nevyhnutne potrebný. Keďže Ettie bola modrooká

blondínka s pleťou farby magnólie, tá červená jej nesedela. Ettie mala pocit, že žena musí byť brunetka s peknými plnými perami a tajomným úsmevom, tej by to možno sadlo, najmä keby mala trenčkot previazaný opaskom. Ettie mala tenké pery, vždy pripravené usmiať sa, a nebolo na nej nič tajomné. Bola presne taká, aká sa zdala. Plná nadšenia a nevelmi vytrvalá.

„Nič sa vám nestalo, slečna?“ spýtal sa statný policajt, čupol si k nej a zvrátil obočie, tváril sa obdivuhodne ustarostene vzhľadom na to, že ju vôbec nepoznal. Samozrejme, bol na také čosi vycvičený, bola to jeho práca. Unavene sa naňho usmiala, vzdychla a pokrútila hlavou, pritom sa pokúšala pozviechať sa na nohy a oprášiť si sukňu.

„Nič mi nie je. Čo sa stane teraz?“ spýtala sa s pohľadom upreným na ohavný oblak dymu stúpajúci zo stredu terasy, kde bol kedysi obchod Niečo staré, vtlačený medzi kníhkupectvo a pekáreň. Preskúmala dav a videla, že chlapík, ktorý vždy fajčil pred stávkovou kanceláriou, sa teraz rozprával s Jean a Jan, ktoré viedli pekáreň a striedavo k nej chodili na šálku kávy výmenou za včerajšiu zemľu.

Jean zachytila jej pohľad a prihrnula sa k nej s Jan v päťách.

„Bože, sme rady, že sa ti nič nestalo. Báli sme sa, že si bola vnútri. Gary hovoril, že len čo ráno otvoril stávkovú kanceláriu, zacítil plyn. Zavolať do plynárni. Ešteže tak. Polícia nás evakovala v poslednej chvíli.“ Kým Jean rozprávala, Jan, bledšia než zvyčajne – a bývala dosť bledá –, si žmolila ruky a tým nervóznym pohybom vynahrádila netypickú mlčanlivosť. Normálne sa človek pri nich nedostal k slovu.

„Chvalabohu, že som prišla neskoro.“ Ettie hľadela na trosky na asfalte, stále nemohla uveriť, čo sa stalo. Nevedela, čo si má myslieť. Len včera upravila výklad. Strata času. Bude môcť ísť

do obchodu po pekný kabát, ktorý si odložila a chcela ho zaplatiť z budúcej výplaty? Dostane vôbec budúcu výplatu? Je zničený všetok tovar? Bolo toho dosť, čo jej chodilo po rozume, a keď sa znova zmohla na slovo, slabým, porazeným hlasom povedala: „Neviem, čo na to povie Sally.“

„Dúfajme, že má dobrú poisťku,“ poznamenala Jean.

Vysvitlo, že Sally nemá dobrú poisťku. Nemala nijakú poisťku.

„Zdalo sa mi, že to nestojí za to,“ povedala smutne, keď sa jej Ettie konečne o tri hodiny dovolala zo súkromia svojej malej izby. Polícia už jej šéfke oznámila zlú správu, tak ako jej ju oznámil domáci, susedov domáci, početní priatelia na Instagrame a reportér z *London Tonight*. „Iba hlupák poistí kopu starých handier.“ Zatiaľ čo Sally predpokladala, že poisťka domu pokrýva aj obchod v prípade pohromy, nevzala do úvahy poistenie pre prípad straty príjmov, z čoho by mohla zaplatiť Ettin plat, kým znova neotvorí obchod, a pokrylo by to jeho renováciu, ako aj kúpu nového tovaru.

„Tak čo bude teraz?“ spýtala sa Ettie, skúmala desivo modrý plesnivý flak v kúte svojej izby a v duchu si predstavovala, ako so Sally šmirgľujú sčernené drevo, maľujú steny a perú šaty. Bude to tvrdá práca, ale zdalo sa jej to zábavné. Mohli by sa so Sally zbližiť.

„No...“ Sally sa odmlčala a Ettie od strachu zovrelo srdce. „Obávam sa, že ťa musím prepustiť. Obchod je úplne zničený a takmer všetok tovar zhorel. A to, čo zostalo, tak páchne, že to budem musieť vyhodiť.“

„Ale nemohli by sme... veď vieš, obchod vymaľovať, doplniť nový tovar...?“ Nedopovedala, výnimočne na ňu doľahla porazená nálada. Ettie vždy videla svetlé stránky, aspoň kým pri výbuchu doslova neodpadla.

„Prepáč, Ettie, nemá zmysel znova otvoriť obchod. Rozmýšľam, že budem chvíľu cestovať po svete. Vedenie obchodu ma hrozne obmedzovalo.“

Bolo to smiešne, lebo Sally v podstate prenechala vedenie obchodu na Ettie. Prispela len tak, že chodila na dražby, nakupovala haldy handier a poverila Ettie triedením a hľadaním vecí vhodných na predaj.

Keď Ettie konečne zložila, zagánila na modrý flak na strope, myslela na Alionu, ktorá bývala o poschodie vyššie, kým sa minulý mesiac nepresťahovala do oveľa fajnovejšieho bytu. Povedala si, že čo je veľa, to je veľa. Dva roky pracovala ako chyžná, ale potom si urobila onlinový kurz účtovníctva a našla si oveľa lepšie platený džob s vyhliadkami, ako povedala Ettie. Po troch mesiacoch ju povýšili a tá spoločnosť hľadala nových ľudí.

Ettie dlho rozmýšľala, či by o tom mala uvažovať, ale až teraz to nebrala veľmi vážne, no možno by to mala vyskúšať. Vzdychna si. Zdalo sa jej to smrteľne nudné, ale dnešné tesné stretnutie so smrťou jej naznačilo, že je načase nájsť si poriadnu prácu a správať sa ako dospelá. Očividne jej veľmi nepomáhalo, keď pátrala po tom, čo chce urobiť so svojím životom.

Kapitola 2

„Tak čo budeš robiť teraz, srdiečko?“ spýtala sa Ettina mama Sandra Mermanová a vydýchla oblak voňavého bieleho dymu z elektronickej cigarety, potom položila pred Ettie hrnček čaju. Ettie práve dorazila taxíkom z churchstonskej stanice. Keď sedela doma v kuchyni so žiarivo zelenými obkladačkami, žltými stenami a s pomerne novým linoleom, mala pocit, akoby odtiaľ nikdy neodišla. Posledných pár rokov sa jednoducho rozplynulo.

„Teda, vieš, že si tu vítaná a môžeš sa tu kedykoľvek zastaviť. Nikdy som nepochopila, prečo si tak veľmi túžila odísť do Londýna.“ Mama pred chvíľou strčila do rúry plech s mrazenými hranolčekmi a s celým balíkom rybích prstov a teraz si sadla oproti Ettie so svojím hrnčekom čaju.

„Myslela som si, že ulice sú tam dláždené zlatom.“ Ettie sa zrazu uškrnula. Dobré jej padlo, že je doma (rybie prsty mala najradšej na svete), hoci to neplánovala. „No zistila som, že sú skôr dláždené žuvačkami.“

„Hnusní darebáci. Čo budeš robiť?“

„Nie som si istá, čo spravím v najbližšom čase. Pár mesiacov by som mala pracovať, ale začala som si robiť účtovnícky

kurz.“ To bolo trochu prehnané. Mala na mysli, že sa prihlásila na kurz účtovníctva a otvorila prvú stranu učebnice, ale rýchlo ju zatvorila, lebo to vyzeralo hrozne nudne. „Keď získam diplom, môžem sa zamestnať ako účtovníčka. Moja bývalá spolužívajúca Aliona teraz zarába vo veľkej účtovníckej firme tri razy toľko ako predtým.“

„Účtovníčka! Prepáč, Ettie, si múdre dievča, ale čísla nikdy neboli tvojou silnou stránkou.“

„Nie sú to normálne čísla. Nie je to algebra ani trigonometria, ktorú som mala v škole. Stačí na to zdravý rozum. Pozrela som si to a keby som mala kvalifikáciu, mohla by som si nájsť slušný džob. Keď som kedysi pracovala v tej účtovníckej firme, nebolo to až také zlé.“ Zmraštila tvár. Bolo to hrozné, ale aj ako asistentka mala slušný plat. Ibaže neboli veľmi flexibilní, pokiaľ išlo o dodržiavanie pracovného času a pravidiel. Nemali dobrý postoj k používaniu mobilov, k péenkám a oblečeniu, no neprekážalo im, že partneri mali sklony k obchytkávaniu. A neprejavili pochopenie, keď žena plesla niektorého partnera, ak sa dotýkal jej zadku.

„To bolo kedy? Akosi si na to nespomínam.“

„Pred tým, ako som pracovala v kilnburnskej čistiarni, a po tom, čo som robila v tom hoteli v Maida Vale.“

„Aha, tam, kde si musela upratovať izbu plnú kožených bičov a pút? Lindsey mi o tom hovorila.“

Ettie sa zasmiala. „Odhliadnuc od tých pút sa mi ten džob celkom páčil. Bola som spokojná, keď som dokončila prácu a upratovala som devätnásť izieb. A ten chlapík, čo tam mal putá, bol v hoteli len raz. Zvláštne, ale keď som ho videla, vyzeral celkom krotký.“

„To len dokazuje, že ľudia sú všelijakí.“ Mama pokrútila hlavou. „No aj tak si nie som istá, pokiaľ ide o to účtovníctvo. Akosi ti to nesedí.“

„Vieš, mami, nie som si istá, čo mi sedí.“

„Nebud' taká, srdiečko. Musíš robiť to, čo sa ti páči a robí ťa šťastnou.“

Ettie si odpila z čaju a v duchu vzdychla. Mama posledných dvadsať rokov ťahala ranné šichty v továrni na horčicu, podávala obedy a upratovala v miestnej základnej škole. Hoci mala tri zamestnania, u Mermanovcov nikdy nebolo peňazí nazvyš a mama vyzerala na svojich štyridsaťpäť rokov.

Ettie chcela od života viac než slabo platenú prácu bez veľkých vyhliadok.

„Ja budem šťastná, keď budem zarábať slušné peniaze a budem mať v práci nejaké vyhliadky.“

„Predpokladám, že na tom niečo je,“ súhlasila mama a vstala, aby skontrolovala hranolčky v rúre. Vtedy sa otvorili zadné dvere.

„Pozri, je tu teta Ettie,“ povedala jej sestra Lindsey a vošla dnu s dieťaťom usadeným na boku. „Počula som, že si prišla o prácu. Znova. Namojveru, mala by si sa zamestnať tu v továrni. Plat tam nie je zlý a môžeš robiť toľko hodín, koľko chceš.“

„Ďakujem,“ povedala Ettie, ale nemyslela to vážne a aj to jasne dala najavo.

„Ach, naša Ethel! Parádne topky! Nehovor, prosím ťa, že je to Jimmy Choo. Ukáž, vyskúšam si ich.“

Lindsey podala dieťa Ettie a zhodila z nôh svoje topánky.

„Nehovor mi Ethel,“ vzdychla Ettie.

Sestra sa na ňu zaškerila. „Prečo nie? Tak sa predsa voláš.“

„Daj jej pokoj, Linds.“ Mama pokrútila hlavou a opovrživivo pozrela na Ettine nohy.

Ettie vdýchla neomylnú detskú vôňu Tiffany Ôsmej (áno, presne tak), ktorá sa k nej pritúlila s bezzubým úsmevom, a vyžula si čierne semišové topánky s červenou podrážkou. „To sú

louboutinky,“ vyhlásila hrdo. „Sú z druhej ruky, ale aj tak sú značkové.“

„Nie je to Jimmy Choo?“ Lindsey našpúlila pery, strčila nohy do topánok a klopkala hore-dolu po malej kuchyni ako modelka. „Dopekla, ako v nich vydržíš chodiť celý deň?“

Mama prevrátila oči. „Vráť ich sestre. Ona v nich vie chodiť lepšie než ty. Ona je v tejto rodine nóbl.“

Hoci Ettie si vôbec nepripadala nóbl, musela priznať, že vždy bola iná než mama a sestra. Bolo na tom niečo zlé, ak chcela od života viac, ak stále chcela pekné veci, nie tie najlacnejšie, a chcela zamestnanie s vyhliadkami a s lepším statusom? Pôvodne plánovala zostať na škole a ísť na univerzitu, ale všetko sa pokazilo, keď zomrela starká a mama zostala doma s depresiou, ako by to nazvali teraz, ale vtedy to označili za bolesť chrbta, lebo nevedela vstať z postele. Nieкто musel zarábať na živobytie. Mladšia sestra robila po vyučovaní na polovičný úväzok v co-o-pe, ale z jej platu nemohli platiť účty za elektrinu.

„Milé.“ Lindsey znova našpúlila pery a uškrnula sa. „Je nádej, že tu dostanem hrnček čaju?“

„Vieš čo? Priniesla som víno.“ Ettie voľnou rukou vybrala z tašky fľašu prosecca. Bol to nečakaný darček na rozlúčku od Sally, ktorá mala výčitky svedomia a dala jej zvyšok platu za ten mesiac.

„Bublinky! Jupí!“ Lindsey schytila fľašu. „Tento šampus zbožňujem. Na mojej rozlúčke so slobodou budem piť len toto.“

„Na rozlúčke so slobodou? Darren ťa požiadal o ruku?“ Ettie si posunula dieťa v náručí a pozrela Lindsey na ruky.

„Netáraj sprostosti.“ Lindsin šťastný úsmev zmizol. „Toho chlapa by som musela zviazať do kozla, aby som ho dostala do kostola.“

„Hm, len čo bude Tiffany Ôsma dosť stará, aby bola družičkou, mal by sa poponáhľať,“ zahundrala mama, ale v očiach jej horelo neskrotné svetlo, ktoré Ettie prezrádzalo, že Darren raz po dobrom či po zlom odvedie jej mladšiu sestru k oltáru.

„Kde je starký?“ spýtala sa Ettie, keď vrátila neter Lindsey a naliala šampanské do troch odlišných pohárov.

„V záhrade. Mrmlal čosi o rebarbore. V mrazničke mám toľko rebarbory, že by som si mohla otvoriť obchod s rebarborovými koláčmi.“

„Kto si otvorí obchod s rebarborovými koláčmi?“

Ettie sa obrátila a v hrudi cítila výbuch emócií. Starký jej pripomínal striebornú lasicu kombinovanú s čarodejníkom Gandalfom. Chudý, s dlhými rednúcimi šedinami a vráskami v tvári, ktoré pripomínali mapu, bol dôkazom dobre prežitého života. On jediný jej v živote znova a znova hovoril, že môže robiť, čo chce.

„Ettie! Prišla si domov, láska moja!“ Tuho ju objal a pod flanelovou košeľou mu cítila rebrá.

„Ahoj, starký, ako sa máš?“

„Hneď mi je lepšie, keď vidím svoju obľúbenú vnučku.“

„Myslela som si, že ja som tvoja obľúbená vnučka.“ Lindsey mu kývla s pohárom v ruke.

„Áno, bola si obľúbená minulý týždeň. Tento týždeň je na rade Ettie.“

Ettie sa uškrnula na sestru. Celé roky takto žartoval, ale obe sestry si boli isté, že ich má rovnako rád.

„Čo to pijete, dievčatá?“

„Prosecco, starký. Dáš si?“

„Áno, nalej mi kvapku.“

Podozrievalo privoňal k poháru, do ktorého mu Ettie naliala šampanské, potom si odpil. „Prisámbohu, je to ako malinová.“ Vrátil jej pohár. „Ďakujem, radšej si dám pivo.“

„Ak nechceš, nechaj tak,“ Lindsey mu vzala pohár a preliala si šampanské do svojho pohára.

„Tak aké máš plány, dievča moje?“ Starký sa usadil oproti Ettie.

„Nájst si prácu. Čím skôr. Zaúčam sa do účtovníctva.“

Sandra si odkasľala a indiskrétno prevrátila oči. Ettie si nevšímala mamu ani ťažobu v žalúdku. Musí urobiť, čo sa dá. Už mala plné zuby zamestnaní bez budúcnosti. Mala tridsať, stále nenašla dokonalé miesto a rezignovane sa zmierila s faktom, že ho pravdepodobne nikdy nenájde. Ako účtovníčka by mala možnosti a nádej na povýšenie.

„Hm, účtovníčka. No dobre. Ako dlho sa budeš zaúčat?“

„Iba pár mesiacov. Je to onlinový kurz a na záver musím urobiť skúšku. Môžem sa tomu venovať po večeroch a cez deň si hľadať dočasnú prácu.“

„V našej záhradkárskej kolónii je chlapík, ktorého bratranec robí v Hepplethwaitskom sídle. Chcú z neho urobiť hotel. Mohla by si si nájsť prácu tam.“

„A ako tam bude každý deň dochádzať bez auta?“ spýtala sa Sandra, s čajom v jednej ruke, s proseccom v druhej.

„Ak pôjde k zadnej bráne a prejde cez pozemok okolo jazera, nie je to tak ďaleko.“

„Určite aspoň trištvrte hodiny. A čo ak bude pršať?“

„Nie je z cukru. Mala by si tam skočiť a zistiť, či tam nenájdeš prácu.“

„Tak to teraz ľudia nerobia,“ namietla Ettie.

„Možno nie, ale niektorí predsa len áno,“ vyhlásil starký. „Ako to podľa teba robia ľudia?“

Ettie sa usmiala. Ona a starký mali svoje predstavy o mýtických „ľuďoch“.

„Uverejnia inzerát na sociálnych sieťach alebo na svojej webovej stránke.“

„Tak sa na to teda pozri. Máš predsa parádny mobil, nie? iPhone 953 alebo aký.“

V skutočnosti je to celkom dobrý nápad, pomyslela si Ettie a vybrala z batoha mobil. „Nevieš náhodou, ako sa má volať ten hotel?“

„Tuším Hepplethwaitské sídlo,“ odvetil starký, „aspoň George to hovoril. No ten si niekedy nepamätá ani vlastné meno.“

„Mám to,“ ozvala sa Lindsey, ktorá bleskurýchlo ťukala do mobilu, zatiaľ čo Ettie sa usilovala, aby jej Tiffany Ôsma nechytla mobil do svojich buclatých prštekov. „Hľadajú dievča na výpomoc, nech to znamená čokoľvek.“ Ukázala mobil Ettie a tá si prečítala popis práce:

Zúfalo potrebujeme dočasnú asistentku na vybavovanie pochôdzok, udržiavanie spojenia s dodávateľmi, prijímanie telefonátov a administratívnu prácu, kým preberieme Hepplethwaitské sídlo k životu a začiatkom jesene v ňom otvoríme hotel. Mohla by z toho byť trvalá pozícia. Prosíme Vás, prihláste sa mailom a napíšte nám o svojich skúsenostiach s pohostinskými službami alebo administratívnou prácou.

Ettie nadsakovala na stoličke. „Ja mám jedno i druhé. Znie to ako stvorené pre mňa.“

„A sú zúfali,“ poznamenala Lindsey s úškrnom.

„To hovoríš o každej práci,“ zamrmala mama, a ak mala byť Ettie úprimná, nebolo to celkom neférové. Bola však pripravená skúsiť čokoľvek. Musela uznať, že dojenie kôz nebolo celkom podľa jej gusta, ale bola to skúsenosť, aj keď pritom prišla o polovicu tenisky. Kozy naozaj zožerú čokoľvek.

„Tak čo bolo zlé na poslednom džobe?“ spýtala sa Lindsey, vzala Ettie dieťa a posadila ho na vysokú stoličku. „Myslela som si, že sa ti tam páčilo.“

„Veď sa mi aj páčilo. Žiaľ, obchod vybuchol.“

„To sa ti ako podarilo?“ spýtala sa mama a šikovne nakladala rybie prsty a hranolčeky na štyri taniere.

„Tentoraz to nebola moja vina.“ Ettie bola rada, že je to pravda. Keď jej Jean povedala, že Gary cítil plyn, v jednej hroznej chvíli jej prebleslo hlavou, že možno nechala pustený plyn, keď si pred odchodom domov robila hrianky s fazuľou. Radšej jedávala v obchode než v spoločnej kuchyni, kde bolo dosť baktérií, aby skosili pluk.

„No neviem, Ettie, ty si chodiaca pohroma,“ vyhlásila Lindsey, pofúkala hranolček a strčila ho do úst Tiffany Ôsmej.

„Len bola v nesprávnom čase na nesprávnom mieste,“ povedal starký a žmurkol na ňu. Naňho sa vždy mohla spoľahnúť, že ju podrží. „Si trochu ako chudák Josh.“

„To je ten, čo pri autonehode prišiel o nohu?“ pípala Lindsey.

„To je on. Jeho mama je s rozumom v koncoch. Nechce chodiť do školy. Bez nej neodíde z domu. Veľká škoda. Keďže som najbližší sused, neublíži mi, keď sa naňho každý deň pozriem.“

„Keby tam nechodil váš starký, keď je Joshova mama v práci, za celý deň by nevidel ani živú dušu.“ Ettina mama ho potľapkala po pleci. „Si veľmi milý, oci.“

„Nie som si istý, či si to myslí aj Josh,“ odvetil starký s úškrnom a oči sa mu šibalsky rozžiarili. „Jednoducho vždy vtrhnem dnu. Prvé dva razy nadával, ale teraz rezignoval.“

„Musí to mať ťažké,“ poznamenala Ettie. „Keď som ho v detstve varovala, vždy lietal ako namydlený blesk, nikdy nevydržal na mieste.“ Rozmýšľala, či netrpí poruchou pozornosti a hyperaktivitou. Pripomínal jej vzrušené šteňa a bolo to najimpulzívnejšie dieťa, aké poznala, skákal z jedálenského stola, lebo chcel zistiť, aké to je byť Batmanom, aj desať ráz vybehol hore-dolu po schodoch, lebo sa mu to páčilo, a odmietal ísť

do postele pred polnocou. Vždy bol v pohybe a bežal rýchlosťou kilometer za minútu. Ettie nevedela, čo iné povedať. Prísť o nohu sa jej zdalo nepredstaviteľné. Bože dobrý, ako to zvládol? Ako to zvládala jeho mama? Muselo to byť ťažké.

„Veru,“ prikývol starký, „vždy to bol poriadny huncút. Dobrý plavec, ale potom presedlal na futbal. Stále bol na ulici a kopal do lopty. Chcel hrať za Leeds United, ale to chcú všetci chlapi.“ Starký pokrútil hlavou. „Hrať Fifu na Xboxe deň čo deň nerobí dobre nijakému loptošovi. Keby som ho len dostal z domu a odtrhol od tej nemožnej telky, ale on nechce nikoho vidieť.“

„Zrejme to chvíľu potrvá,“ poznamenala Ettie. „Možno by si mu mohol ukázať svoju starú zbierku futbalových kartičiek.“

„Mohol by si mu ju darovať,“ navrhla mama, „veď sa ti len povalujú po byte.“

„Svojej zbierky sa nevzdám,“ vyhlásil starký a zaklonil sa na stoličke, akoby jeho dcéra navrhla, aby daroval svoje obličky a ešte k tomu aj pečeň.

„Mal by si ho presvedčiť, aby znova plával, oci. Vždy si hovoril, že keby pri tom vydržal, mohol by byť šampión,“ povedala Sandra. Starký vyše tridsať rokov učil plávanie na miestnom kúpalisku a naučil plávať aj Ettie a Lindsey, hoci Lindsey o to dávno stratila záujem.

„Robím, čo sa dá, srdiečko, ale on nikam nepôjde. Požiadala som ho, aby ma naučil hrať futbal na tom jeho Xboxe. Tak dlho pri ňom sedí, až mu oči vyliezajú z jamôk. Ale máš pravdu. Plávanie by mu naozaj pomohlo.“

„Ty ešte plávaš, Ettie?“ spýtala sa Lindsey.

„Áno. To mi pravdepodobne zachránilo život. Keď som v ten deň išla do práce, meškala som, lebo som nevedela vyliezť z bazéna. Keby som prišla načas, vybuchla by som v obchode.“

Plávanie jej svojím spôsobom stále zachraňovalo život. Keď sa presťahovala do Londýna, ako prvé zistila, kde je najbližšia plaváreň. Nebola to závislosť, ale určite nutková potreba. Potrebovala plávať a chýbalo jej, keď neplávala.

Pri plávaní mala všetko pod kontrolou a mohla sa toho ujať. V hlave sa jej vždy rojili nápady, a keď si zaplávala niekoľko dĺžok v bazéne, mohla vypnúť nepotrebné myšlienky a sústrediť sa na to, čo bolo dôležité. Keby sa pokúšala opísať, ako jej plávanie pomáha a prečisťuje hlavu, znelo by to domýšľavo, pripadalo by jej to ako reči múdрых, svetaskúsených ľudí, nie ako slová obyčajnej ženy, ako je ona. Alebo starký. On ju chápal, ale zostalo to nevypovedané. Keď musela v sedemnástich rokoch nechať školu, aby sa starala o mamu a zarábala na živobytie, starký jej po čaji neraz povedal: „Čo keby si si šla zaplávať, dievčatko?“ A vrátila sa s pocitom, že čiernota na kraji jej periférneho videnia sa rozplynula. Voda ju odplavila. Keď zomrela starká Cynthia, starký celý rok plával každé ráno dve hodiny a Ettie presne vedela prečo.

„Obchod vybuchol? To fakt?“ Lindsey vyvalila oči.

„To si predtým nepovedala,“ obvinila ju mama. „Vidíš, hovorila som ti, že Londýn je nebezpečný. Mala si ma počúvať. Viem, o čom hovorím.“

Ettie a starký sa na seba sarkasticky usmiali. Mama vždy vedela, o čom hovorí. Jej slovo tu bolo zákonom.

Kapitola 3

Leto skutočne nastúpilo, čo bolo po týždni vytrvalého dažďa úžasné, ale keď Ettie prešla päť kilometrov na hepplewaithský statok, mala pod pazuchami spotené flaky. A to určite nechcela, keďže išla na pohovor a rada by urobila dobrý dojem.

Potešilo ju, že jej takmer okamžite odpovedali na mail, v ktorom prejavila záujem o ponúkané miesto, a pozvali ju na druhý deň na pohovor. Ešte sa ani poriadne nevybalila, takže bolo ťažké nájsť vhodné oblečenie, ktoré bolo čisté (samozrejme, veci na pranie si priniesla domov). Nakoniec sa rozhodla pre levandulovomodré krepové šaty, ktoré v práci zachránila z vreca s vyradenými vecami a skončili v ňom len preto, lebo na ľavej strane prs mali nepekňý flak. Strategicky tam pripla svetloružový plstený kvet, takže teraz boli ako nové – teda, ako to pri vintage šatách bolo možné. Do batoha si zbalila louboutinky a obula si tenisky, čo bolo rozumné, lebo majetok bol ďalej, než si pamätala.

V detstve sa tam občas hrávali, pobehovali po lese okolo jazera a vyhýbali sa hájnikovi. Nejasne si spomínala, že v tom dome žili starší manželia, ktorí zhruba pred piatimi rokmi

zomreli. Od starkého sa dozvedela, že dom zdedil ich vzdialený príbuzný, ktorý predal pozemky na južnej strane developerovi a ten tam rýchlo postavil luxusné domy a vybudoval golfové ihrisko, ktoré tvorilo zázemie medzi domami a panským sídlom. Ten vzdialený príbuzný zomrel a majetok zdedil ešte vzdialenejší člen rodiny.

Ettie kráčala lesom, pomedzi zelené lístie bukov po oboch stranách prenikalo slnečné svetlo. Z diaľky bolo počuť štebot vtákov. V duchu sa usmievala a skúmala pokrútené obrysy stromov, jeden jej pripomínal slona s chobotom, druhý polmesiac. Vždy sa tak rada hrávala. Stromy a ročné obdobia ju fascinovali a teraz premýšľala, prečo zostala tak dlho v Londýne, ďaleko od tejto krásy. Všade navôkol boli rozmanité farby a tvary a na chvíľu zastala, vychutnávala si smaragdovú farbu machu na kmeňoch niektorých stromov, svetlozelenú farbu bazy, ktorá hrozila, že zaplaví zem, a tmavozelenú farbu brečtanu, ktorý ovíjal stromy v láskyplnom objatí.

Keď pracovala v pobočke obchodu Muji v Kensingtone, počula o čomsi, čo sa volalo „lesný kúpeľ“. Vtedy tomu nevenovala pozornosť, ale možno na tom niečo bolo. Teraz cítila, ako sa jej upokojili zmysly. Spomalila, zhlboka sa nadýchla, nasávala lesnú sviežosť trávy a lúčnych kvetov kníšucich sa vo vánku. Celkom ju prešla potreba byť niekde, byť niekto. Vo všetkých tých zamestnaniach si osvojila toľko podôb, keď sa usilovala zapadnúť, že si ani nebola istá, kto je.

Zrazu ju z myšlienok vytrhol výbuch smiechu a šplachot vody, a tak odbočila z chodníčka a vybrala sa pomedzi stromy na breh veľkého Hepplethwaitského jazera. Hoci tu naposledy bola ako dieťa, dobre si pamätala okolie. Ona, Lindsey a dve spolužiačky sem zopár ráz prišli počas horúcich letných dní a opaľovali sa. Ani jedna si nechcela zamočiť vlasy, a tak

si len plačkali nohy vo vode, aby sa ochladili. Pri jazere dokonca bola piesočná pláž, nikde ani stopy po burine, a malé drevené mólo. Tá pláž bola neodolateľným pokušením, hoci zopár ráz odtiaľ museli utiecť, keď ich tam prichytil správca majetku.

Ettie hľadela na hladinu jazera, z ktorého sa vynárala hlava s kúpacou čiapkou. Plavec sa obrátil a rýchlo plával prsia smerom k nej. Na vode zľahka sčerenej bočným vetrom tancovalo slnko, hladina vyzerala ako poliata striebornou farbou. Ten nevzrušený pokoj chvíle, keď bolo počuť len hrkútanie holubov, v nej vyvolal túžbu skočiť do vody. Cítiť tú chladnú tekutinu na svojom tele a v hlave pokoj. Už niekoľko dní neplávala a ten nedostatok telesnej aktivity vnímala ako tupú bolesť.

Keď hľadela na vodu, premýšľala, prečo jej nikdy predtým nenapadlo prísť sem a zaplávať si. Zrejme preto, lebo vďaka starkému mala vždy voľný prístup k bazénu, ale tam išlo len o tréning a súťažné plávanie. Až keď sa presťahovala do Londýna, plávanie bolo skôr o „čase pre seba“, menej o pohybe. Pri pohľade na slabé vlnky smerujúce k nej si vedela predstaviť pohyb ramien vo vode, kopanie nôh a dvíhanie tela pri nádychu. Okamžite zatúžila skočiť do vody. Roztúžene pozerala na hladinu a chcela sa zbaviť nervózneho nepokoja, ktorý ju prenasledoval od výbuchu. Nezamestnanosť jej nesedela. Ani nedostatok pravidelných úkonov. Skutočne dúfala, že tento pohovor dopadne dobre.

Kým Ettie premýšľala, na čo by sa mala pri pohovore pokúšať, plavec sa priblížil k brehu a ukázalo sa, že je to plavkyňa. Vstala a ostražito pokukovala na Ettie, no pritom vzdorne vystrčila bradu a vypla široké prsia.

Ettie sa na ňu žiarivo usmiala, aby ju upokojila. „Zdravím, tá voda vyzerá lákavo. Je veľmi studená?“

„Keď už ste v nej, nie je to až také zlé.“ Žena vyšla z vody, strhla si čiapku a vytriasla krátke vlasy zafarbené na bordovo, už sa netvárila podozrievavo. Vzala z neďalekého kríka osušku. Ettie si až teraz všimla ten prirodzený vešiak a pobavilo ju to. „Dobrý nápad.“

„Vo voľnej prírode treba využiť to, čo sa vám naskytne.“

„Nikdy som tu neskúsila plávať,“ poznamenala Ettie. „Vyzerať to tu... pokojne.“

Žena trochu naklonila hlavu, akoby starostlivo zvažovala to slovo.

„To ste povedali pekne. Tomuto sa nič nevyrovná. Prebudí vás to. Na celom tele cítite šteklenie, akoby ste sa poddali životnej sile prírody. Šesťdesiat percent ľudského tela tvorí voda, tak to dáva zmysel. Aspoň tomu verím.“

Jej telu to očividne prospievalo. Tá žena mohla mať okolo päťdesiatpäť rokov, telo mala štíhle a pružné, bola o čosi vyššia než Ettie. Pozrela na Ettino oblečenie. „Zrejme ste si sem neprišli zaplávať.“

„Nie. Idem na pracovný pohovor.“

„Čože? Tu?“

„Na tom panstve.“

„Aha, s ním.“

„S kým?“

„S majiteľom. Radšej sa poberiem, prv než nás tu pristihne... znova. Toto je súkromný pozemok.“ Zrazu sa na Ettie šibalsky usmiala. „To ste zrejme pochopili zo všetkých tabuliek.“ Kývla na drevené tabule s nápismi *Súkromný pozemok. Plávanie zakázané.*

Ettie sa uskrnula. „Vždy to bolo zakázané, ale ako deti nás to nikdy netrápilo. Využívali sme toto miesto ako súkromné ihrisko.“ Postavila sa na špičky a ukázala na svah na konci pláže,

kde tráva siahala až k vode. „Myslím, že z domu nevidieť túto časť jazera, ale správca nás odtiaľto vždy vyháňal. Hoci vy tým nikomu neubližujete.“

„Presne tak. Nerobím problémy,“ povedala trochu vzdor-ne. „No radšej už pôjdem. Nechcem, aby ma tu prichytili. Auto mám na druhej strane lesa na odstavnej ploche.“

„Aha, viem,“ odvetila Ettie. Keby prišla autom, prichádzala by odtiaľ. Kedysi dávno, keď mala jedna z jej priateľiek k dispozícii firemnú dodávku, všetky nasadli dozadu napriek pravidlám a zákazom, nerobili si z toho ťažkú hlavu.

„Mimochodom, ja som Ettie.“

„Hazel. Uvidíme sa tu ešte niekedy?“

„Závisí to od toho, či dostanem tú prácu.“

„O akú prácu ide?“

„Nie som si istá. Myslím, že o prácu sekretárky.“

Hazel zmraštila tvár. „To nie je nič pre mňa.“

Ettie pokrčila plecami, potrebovala prácu.

„Tak veľa šťastia.“

„Ďakujem,“ povedala Ettie. Hazel si obula šľapky a zamierila do lesa. Keď Ettie stála sama na pláži, cítila sa zvláštne okradnutá. Chvíľu túžobne hľadela na vodu, rozmýšľala, že sa vyzlečie, potom sa netrpezlivo zasmiala. To vážne? Chce sa ukázať na pohovore s mokrými vlasmi a vlhkou spodnou bielizňou – alebo bez bielizne? Pri tom pomyslení sa uškrnula, zvrtila sa a zamierila k domu.

Keď sa priblížila ku krytému stĺporadiu, majestátne dvojkrídlové dvere boli otvorené. Sadla si na spodný schod, rýchlo si obula topánky a rozmýšľala, čo hovorí etiketa o pohovore v panskom sídle. Má prejsť po mramorovej dlažbe v hale alebo pohľadať kdesi vzadu služobný vchod?

V detstve často premýšľala, ako vyzerá dom vnútri, ale nikdy sa nedostala tak blízko, aby mohla nakuknúť cez okno. Hoci starký pracoval na tom statku, vnútri bol len zopár ráz. Hovoril, že to tam je dosť spustnuté, ale jej sa to dnes ráno nezdalo. Vstupná hala bola svetlá a vzdušná, cez posuvné okná po oboch stranách dverí prenikalo slnečné svetlo a vrhalo tieň na čierno-bielu mramorovú dlažbu. V hale dominovalo krásne drevené schodište gaštanovej farby, točilo sa popri stenách a na jeho konci sa vynímali stĺpiky. Ettie sa páčilo, že schody nie sú zakryté kobercom a vyzerajú ošúchané, čo bolo dôkazom, že tam žili ľudia. No všetko ostatné bolo elegantné, steny čisté, akoby nedávno vymaľované.

„Zdravím. Môžem vám nejako pomôcť?“

Ettie sa zvrtila. Nepočula muža, ktorý sa objavil za ňou.

„Zdravím,“ žiarivo sa naňho usmiala. Po prvé preto, lebo sa rada usmievala, po druhé preto, lebo si zaslúžil žiarivý úsmev. So záujmom ju skúmal tmavomodrými očami s dlhými mihalnicami, ktoré mu Ettie závidela. Lícne kosti nepotrebovali, aby si ich zvýraznil, a silnú bradu mal porastenú tmavým strniskom. Jeho zmyselné pery akoby boli stvorené na bozkávanie, ale inak nepôsobil ako krásavec. Mal široké plecia, tmavomodrú košeľu a štíhle boky a jeho opálená pleť svedčila o tom, že trávil veľa času vonku. Zoširoka sa naňho usmiala, lebo bol naozaj sexi.

„Zdravím,“ povedal a srdce jej poskočilo v hrudi, keď videla, ako si ju obzerá.

„Som Ettie Mermanová a prišla som na pohovor.“ Podala mu ruku.

So zdvihnutým obočím si ju prekvapene premeral od hlavy po päty. Všimla si, že jedno obočie mu pretína biela jazvička. „Ettie?“

Vzdychla si. „Ethel.“

„Vy ste Ethel?“

„Obávam sa, že som.“ Šibalsky sa naňho usmiala. „Ale z pochopiteľných dôvodov mám radšej meno Ettie.“

Zdalo sa jej, že potláča smiech.

„To je naozaj pochopiteľné.“ Prikývol, potom dodal: „Myslel som si, že budete... staršia.“

Ach, mal doslova medový hlas. Najradšej by sa ovievala a pulz sa jej zvláštne zrýchlil.

„Ste veľmi zdvorilý, ale nemusíte byť. Väčšina ľudí čaká, že uvidí penzistku. To je mamina vina.“ Ettie prevrátila oči, úmyselne sa usilovala vyvolať jeho sympatie. „Myslela si, že je to múdre, keď máme priezvisko Mermanová.“ Najironickejšie bolo, že mama si myslela, že na starkého počesť vzdá hold slávnej plavkyni. Žiaľ, poplietla si Ethel Mermanovú a Esther Williamsovú. Prvá bola muzikálová hviezda, druhá hviezda „akvamuzikálov“ zo štyridsiatych a päťdesiatych rokov. Ettie by sa oveľa radšej volala Esther.

„Chápem,“ povedal zdvorilo, hoci oči sa mu pobavene roztancovali.

„Nie, nechápete. Je to smiešne. Preto používam skrátenú podobu Ettie, musíte uznať, že je to výrazne lepšie.“

„Tak prečo ste v prihláške uviedli meno Ethel?“

„Po prvé preto, lebo je to oficiálna podoba môjho mena, po druhé...“ Odmlčala sa a šibalsky sa naňho usmiala, on jej úsmev opätovoľ. Ak sa nemýlila, preskočila medzi nimi iskra. „Vždy to prelomí lady.“

Rozosmial sa a ten smiech znel krásne. „To je veru pravda. Poďte dnu a zoznámte sa s mojou partnerkou Gracie.“ Šťastne roztancované srdce sa prudko zarazilo. Nie je single. Samozrejme, veď je naozaj príťažlivý. Očividne si zle vysvetlila jeho

koketné úsmevy. Veľká škoda, už dávno ju nikto tak neprítahoval. A nestávalo sa jej často, že by si to zle vysvetľovala.

Šla za ním cez široké dvere na dlhú... no, nezdalo sa jej vhodné označiť to ako chodbu, hoci to bola pridlhá miestnosť, aby ju nazvala izbou. Chvíľu sa cítila ako Zlatovláska. Možno by bolo lepšie označiť to ako galériu, hoci tam neviseli obrazy. Škoda, lebo sa jej zdalo, že je to ideálne miesto – bolo tam veľa svetla a dosť priestoru, aby človek odstúpil a ocenil peknú kompozíciu. V duchu sa uškrnula, ešte nezabudla umeleckú terminológiu. Nejaký čas pracovala v galérii. Ďalší džob, ktorý sa jej páčil, hoci o maliarstve nič nevedela – a to viedlo k jej koncu. Nič netušiac sa dala uniesť a kritizovala obraz pred jeho autorom. Pri tej spomienke si zahryzla do pery. Možno nebolo najmúdrejšie povedať, že to vyzerá, akoby maliar namočil do farby vrecká čaju a hodil ich na plátno. Mal jej byť vďačný, že hovorila obozretne. Ten obraz bol hrozný. Žiaľ, to, čo povedala, viedlo k jej prepusteniu.

Keď kráčali po chodbe, všimla si, že ten muž trochu kríva, ale nevenovala tomu pozornosť, lebo sa usilovala nevyvažovať oči na jeho krásny zadok v modrých plátenných nohaviciach, bola to jasná objektivizácia a nebolo to správne, hoci musela uznať, že ten muž má niečo do seba. Možno to spôsobila jeho sebaistota, zdal sa jej mimoriadne sebavedomý. Človek, ktorý presne vie, čo robí, celkom ako tí turisti, ktorí majú mapu v nepremokavom obale a vždy presne vedia, kde sú. Ona by bola šťastná, keby sa zorientovala pomocou kompasu na zápästí. Zrejme preto, lebo netušila, ako sa kompas používa.

„Krásny dom. Patrí vám?“ spýtala sa. „Prepáčte, neviem, ako sa voláte.“

Zastal, tváril sa rozladene. „Prepáčte, to bolo odo mňa veľmi laxné.“

Laxné. Takže nie je len krásny, ale aj nóbl.

„Som Dominic Villiers. Nechápem, ako som mohol zabudnúť predstaviť sa...“ Na čele mu naskočila malá vráska, akoby si naozaj nevedel vysvetliť svoju nepozornosť.

„Aha, ste príbuzný starého pána Villiersa. Spomínam si, že pred pár rokmi zomrel.“ Bol to zamestnávateľ jej starkého a protivný starý chlap.

„Mimoriadne vzdialený príbuzný. Pred dvoma rokmi som automaticky zdedil tento majetok. Exekútorom chvíľu trvalo, kým ma vypátrali. Musím priznať, prekvapilo ma to.“

„To verím.“ Ettie pozrela na veľkolepý strop so štukatúrou. „Zrazu ste sa stali pánom veľkého sídla.“

„Nie!“ Zatváril sa komicky zdesene. „Určite nie som pánom sídla. Tento dom si potrebuje zarobiť na údržbu a ja potrebujem prácu.“

„Takže vy ste nepredali developerom pozemky na východnej strane? Miestni ľudia tým neboli nadšení. Vyrástlo tam veľa luxusných domov.“

Zdvihol ruky hore. „Ja za nič nemôžem. To urobil môj predchodca, treťostupňový bratranec alebo také čosi.“

„Hneď ste mi sympatickejší.“

„Ďakujem. Mám vám byť vďačný?“ Žartovne zdvihol obočie. Zošpúlila ústa, akoby zvažovala jeho otázku.

„Áno, myslím, že by ste mali byť. Mnohí ľudia neboli nadšení tými novými domami.“

„Ľudia potrebujú domy.“ Zdvihol plecia, akoby to nebola jeho starosť.

„Áno, ale potrebujú aj lekárske ordinácie, školy a domy, ktoré si môžu dovoliť.“

„Všade je to rovnaké, ale ľudia potrebujú strechu nad hlavou. A ak mám byť spravodlivý, keby to Ansell Villiers neurobil,

tento dom by schátral. Z toho zisku zaplatil renováciu panstva a ja plánujem vytvoriť pracovné miesta pre tunajších ľudí.“

„Áno, počula som, že tu otvoríte hotel.“

„Novinky sa šíria rýchlo. Áno, to plánujem urobiť.“

„V mojej rodine sa naozaj šíria rýchlo. Mama a starký vedia všetko.“

„Budem to mať na pamäti.“

„A bolo to aj v inzeráte.“ Znova sa naňho usmiala.

„Aha, ste skvelá detektívka.“

„Viem aj všeličo iné, nielen čítať.“ Znova sa veselo usmiala, akoby si ho chcela získať. Koniec koncov prišla na pracovný pohovor. Keď pobavené zdvihol obočie, uvedomila si, že jej slová si mohol zle vysvetliť. „Mám pracovné skúsenosti,“ poznamenala, ale tým to zrejme len zhoršila.

„Nikdy som si nemyslel, že ich nemáte.“ Očividne skrýval úsmev. Zaviedol ju do pracovne s dvoma pracovnými stolmi, s dreveným obkladom na stenách, s niekoľkými kreslami a pohovkou.

Takmer nezbadala drobnú ženu usadenú v jednom kresle. Pripomínala vtáčika a sedela na kraji, akoby chcela vzlietnuť, hoci pri pohľade na Ettie sa jej rozžiarili oči, zračil sa v nich záujem.

„Ettie, toto je Gracie, moja obchodná partnerka.“

„Zdravím.“ Okamžite prešla k nej, aby jej podala ruku, a nečakane sa jej ulavilo, keď počula, že je *obchodná partnerka*. Gracie vyskočila na nohy, potom si sadla a znova vyskočila, Ettie pripomínala vrabčeka.

„Ehm, zdravím.“ Gracie jej potriasla ruku. „Teší ma, že... ehm, áno.“ Zamračila sa. „Myslela som, že ste...“

Ettie chvíľu počkala, potom povedala: „Ethel.“

„Aha, áno, miláčik. Nevyzeráte ako Ethel.“

„Chvalabohu,“ odvetila Ettie. „Hoci som si istá, že kedysi Ethely vyzerali ako iné ženy. Teda v štyridsiatych rokoch to bolo bežné meno.“

„Zrejme.“ Gracie sa na ňu rozpačito usmiala. „Iste sa nenarodili staré, nie? Páčia sa mi vaše šaty. Vo vašom veku som mala podobné.“

Ettie potiahla sukňu a švihla ňou zboka nabok. „Vintage. Pekné, však? Páči sa mi tá farba.“

„Áno, aj topánky máte krásne. Také som nikdy nemala,“ povedala tá staršia dáma trochu roztúžene a odhrnula si z tváre zlaté vlasy. Ettie odhadovala, že má čosi vyše šesťdesiat. Pripomínala jej vyblednutú fotografiu, ale pôsobila akosi smutne.

„Nechcete si sadnúť?“ spýtal sa Dominic trochu ostro.

Ettie sa naňho žiarivo usmiala, potom konšpiratívne zašepkala Gracie: „Zrejme ho nudia reči o topánkach a šatách.“

Gracie sa na ňu nečakane šibalsky uškrnula, ale nič nepovedala. Namiesto toho len ukázala na masívny pracovný stôl pod posuvným oknom. Dominic počkal, kým si sadne Gracie, potom sa usadil vedľa nej na jedálenskú stoličku s kolmým operadlom.

Gracie pozrela na Dominica a ten prikývol.

„Ďakujem, že ste prišli, slečna Mermanová.“

„Ach, hovorte mi Ettie, prosím vás. Keď počujem, že ma oslovujete slečna Mermanová, pripadám si ako hrdinka nejakého filmu.“

V modrých očiach sa mu zračilo potláčané pobavenie.

„Tak teda začneme?“

Ettie prikývla, uvedomila si, že sa musí správať čo najlepšie. Skutočne potrebovala tú prácu, aby prežila – mame pomôže akýkoľvek príspevok na domácnosť –, kým bude študovať na skúšky z účtovníctva.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***S láskou od jazera.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.